

MEIE MATS

Tallinn, Harju t. 45 • Nädalaleht • 19 aastakäik • 1921 • Weebuar, 19. • Nr. 7 (284)

S. Otsi joonistus. E. Isoki puulõige.

EESTI PARADIISIS.

„... Võime meie rõõmustada ja kindlasti tööd edasi teha ja muuta Eesti paradiisiks töötavale Eesti rahvale.“

Piip'i kõnest Riigikogus 4. w. 1921. a.

Paradiisi peremees: „Ja kõik tahan ma talle lubada, ainult sest puust hoidke eemale, sest see on hea ja kurja tundmise puu.“

Tellimise hind:

1 kuu — postiga 35 mk.

1 " — postita 33 "

Wäljamaale 70 mk. kuus

MEIE MATS**Erapooletu nalja ja pilke
nädalleht XIX aastakäik****Toimetus ja talitus: Harju t. 45
Tallinnas**Tarvitamata jäänud kirjatäid
tagasi ei saadetaSaadetawatel kirjatöödel peab
saatja täielik aadress olema**Enese ohwer.**

Gori.

(Lõpp.)

„Te räägite lollust! Aga te wõite rääkida, mis te tahate, mina oma põhjused muutama ei hakka. Seda ärge lootke. Ma saan kõik oma jõu kokku wõtma, et oma seisukoha kaitsta. Kirjanikul on ikka tumeda rahwa keskel raske elada olnud ja saab ka edaspidi olema. Aga ajakirjandus on ja jääb elu peegeldajaks...”

Perenaine kohendas pearätti.

„No peegeldage aga edasi... Aga kui te niisugusi laimujuttusi huntidest ja wõi hindade langetamisest kirjutate, siis peegeldab mõni teile ka. Ei maaitm küsi seal kedagi!”

Narmas wahtis minut aega üksiksilmi perenaise näkku, kahmas siis mütsi ja tõmmas palitukrae üles.

„Te ahwardate mind!.. Wäga hea!.. Jumalaga!”

Ta surus mütsi päha ja astus toast välja. Adeele hüüded ei aidanud.

Pika sammudega astus Narmas koju poole. Ta paleed õhetasid ja käed olid palitutaskestes rusikasse surutud. See on kõige suurem sigadus. On ta mõni karjapoiss wõi? Mis? Kurat wõtku, ta on inimestele head püüdnud teha, neid juhtida, nende kultuurilist tasapinda tõsta — ja nüüd? Ole nii lahke, see on see tänu. Tänan wäga! Mul on wäga hea meel, kui te mulle ühe hea nähatäie annaksite... Nii peaks te muidugi ütlemä, siis oleks asi korras. Ja, ja, miks mitte. Olge aga lahked.

Narmas sülgas.

Aga, kuradi pihta, kui see tõesti tõsi on ja talle naha peale tahetakse teha. Nii mõnigi mees wõib ta peale hammast ihuda. Ta kannab ühte ja teist awasikkuse ette ja see ei meeldi mitte kõigile.

Pašjud näeksid heameelega, kui ta wagaseks oleks tehtud. Ta on neile pinnaks silmas. Ja mis seal siis nii on — paneb sulle kufagilt nurga tagant kärtsu ära ja oled sina seal. Niisuguseid asju on ennegi ette tulnud.

Ja äkki tundis ta painawat hirmu. Ta kiirendas sammu ja wahtis ühtelugu selja taha.

Rewolwri luba peab wõtma. Tingimata. Nii see asi ei lähe. Rewolwri luba peab tingimata wõtma... Aga kust saad raha rewolwri ostmiseks...

Ja sest ajast sündis Narmas esus suur pööre. Jgas inimeses nägi ta oma waenlast.

Kustumata elas ta ajus mõte, et teda ärähäwitada tahetakse. Igalt wastutulijalt tänaval ootas ta noasööki.

Ta elas toas, nagu mutt koopas. Ainult päewal käis ta kaupluses ja muude tarwituste pärast wäljas. Ohtu tulekuga aga müüris ta enese oma kambri neija seinä wahäle.

Igal õhtul tassis ta woodi ise kohta, sest päewal wõis keegi aknast waadata, kus woodi seisab ja õffel kuuli läbi aknaluugi saata. Öö läbi põsetas ta pliida all tuld, sest muidu wõis keegi korstnast sisse ronida. Jga päew uuris ta põhjalikult põranda lauad ja seinad läbi — kas kufagil kahtlast auku ei ole.

Kui teda keegi piduse kutsus, siis wabandas ta end ikka ajapuuduse ehk mõne muu takistusega. Jse aga naeris endamisi: — ei lähe korda!..

Ta muretses omale suure hundifarnase koera ja sidus selle poolewersta pikkuse paelaga õueukse külge. Kui aga ühel päewal koer paela otjast kadunud oli, siis oli Narmas kindlas arwamises, et see mõrtsukate töö on.

Kooliõpilastele rääkis ta iga päew:

„Te ehk imestate, kuidas ma üksi siin koolimajas elada julgen? Ma ütlen teile, selles ei ole midagi kardetawat. Wargaid ja mõrtsukaid mina ei karda. Kui neil oma elu armas ei ole, siis wõiwad nad tulla... Olete te põrgumasinast esus midagi kuulnud?... No wat, niisugune põrgumasin on minul olemas. Mitte niisugune, waid tuhat korda hullem. Ja niisugusi ei ole mul mitte üks, waid kümme tükki. Niipea kui waras uft puudutab ehk niisuguse kohta peale astub, kuhu astuda ei tohi, lendab ta puruks ja näruks. Ja pealegi on mul elektriga kõik nii sisse seatud, et ma juba kaugelt kuulen, kui keegi õffel maja lähedale tuleb... Siis teen salaluugi lahti ja panen talle piraka ära. Ja kui ma tänaval käin, on mul ka wäike põrgumasin taskus. Juhtuda wõib nii mõndagi ja siis on hea, kui sul kohe sõjariift käes. Muidugi on mul ka tubli rewolwer taskus, kuid see on põrgumasinä kõrwal lapseasi!..”

Ja seda rääkis ta ka igal parajal juhtumisel kaupmehele, perenaisele ja kõigile kellega kokku puutus...

Ühel tormisel ööl kuulis Narmas koolimaja ümber sammusi ja kõnehääkt. Ta kohkus.

Teraw külm ufs wingerdas kehast läbi ja juukste alune löi märjaks.

Raskelt koputati ukse pihta.

Narmas kahmas kirwe ja kükitas pliida warju.

„Kes on?“ hüüdis ta häälewäriinat alla neelates.

„Politsei!.. Tehke lahti!“

„Lahti ma ei tee. Kui te politsei olete, siis tulge homme walges. Öösel ei lase ma kedagi sisse!“

„Tehke lahti! Muidu murrame ukse maha!“

„Katsuge murda!.. Lendate kõige uksega õhku, nii et pilpa puru taga. Mu põrgumasin juba nalja ei mõista!“

Natukeseks ajaks jäi õues wäikseks. Siis hüüdis keegi uuesti.

„Tehke üks lahti!.. Muidu võib teil asi pahasti minna!..“

Narmas läks julgemaks. Ta karjus täiest kõrist.

„Kasige minema!.. Ma tunnen juba, mis politsei seal on!.. Kui ma kolmeni loen, ja kui te siis kadunud ei ole, siis waotan ma nupu peale ja te lendate ühes masinaga põrgu... Ma ei te: nalja!.. Üks... kaks... Ma amman teile nõu ära minna... kaks...“

Keegi kirus wäljas ja rasked sammud kauge: nelid maja juurest.

Narmas õõrus heameese pärast käsi. Asi oli kenasti korda läinud. Need olid kindlasti masuuri: kud, kes ta elupäiwi lõpetama tulad... Aga, wõta näpust. Ta mängis neise toreda wiguri...

Hommikul kui Narmas alles woodis pikutas, istmus politsei.

Ta korter tuhnti läbi, kõik asjad pöörati pahurpidi ja otsiti piimiliku hoolega läbi. Wõeti kaasa paar plekk kasti, gummitoru, suhkru: toos ja veel muud rämpsu, millele nime ei teatud anda.

Narmas oli kohkunud.

„Aga jumala pärast, mis kurja ma olen teinud... Mida te otsite?.. Mul ei ole ju midagi... jumala eest...“

„Ei ole! Nüüd ei ole, aga öösel oli. Nüüd to: meta: site oma põrgumasinad kõrwale! Tunneme!.. Aga nii kergesti te ei pääse!.. Politsei ahwarda: mine ja sõjariistus wastuhakkamine!.. Tulge kaasa!“

Ja Narmas wiidi politseisse.

*

Paari nädala pärast sai Narmas ministeeriu: mist ametlise paberi, milles teatati, et ta kooli: õpetaja ametist wabastatud on, kui isik kelle kätte lastekaswatust ei wõi usaldada.

—o—

Meie „peenemast“ kühist.

Ühe kõrgema riigimehe pojakesel on sünni: päew. Isa kingib poisile muude asjade hulgas „kir: bukiikri“. Ohtul on wõrad. Pois: käib nina püsti wõõraste seas ringi. Wiimaks wõtab ta „kiikri“ taskust, astub ühe sügawalt dekolteeritud proua juurde ja ütleb:

„Tanta, anna mulle üks kirp, ma tahan teda selle toruga waadata!“

—o—

Wälissaadiku Madis Mühaka kiri naisele.

Mundekarlu wieteistkul seleku pääwal 1925.

Odell „Willasorenku“.

Armas Kadri?

Tulen sind teredama ilma silma nägemada ja kääga katsumada ja teadan, et ollen kõhale jõund: siia Mundekarlu wabariiki ja olle asunt oma am: metikõhuste täidmisele. Sõitsin sia suure kolmetru: ba: lise parahoodiga otsekohe läbi Kotlandi okealani, kus laened mäsfawad ja nägin ka oma lihase sil: maga seda kuufust Musta kaabteni, kellest on sul tehtud Jünnipääwa albummi see tore laul. Aga Aga irmus ja kose oli se sõid. Kassa tead missaji on üks okeaan, ei tea. See on üks suur weaplä: rakas, mis imastilma mäsfab. Laened on nii ju: rakad, et sina seda otsa ega akatust ei näa muudkui üks wee unik. Walaskalad, aikalad ja järjed uita: wad ringi nagu mõõrgajad lõukoerad ja püüawad sind ära neelda ja kallast põle kuskil. Aga selle: peale waadamata jain ma elusse, sest mul oli ekstra kajut kust ma kogu aeg nina wälja ei pistnud, sest parem on kui ja oma nina mette igapoo: le ei topi nagu ma nüüd wõin ütelda.

Ogeaniist tosfutasime läbi Sotši kanaali ot: sekohe põmndi Wähimerde. Wähimeri on ka suur meri ja seal elawad ainult wähid nagu mulle mu kafeeka, kes tsheki-Slawakia sõidab seletada teadis.

Wähimeres tuln ka kaiutist wälla ja waadasin seda suureilma ilu ja uhkust, no ikka teine asi kohe kui meis. Caewas on otse peakohtas ja täitsa sinine. Sulhwat on soe ja palaw. Juba eemalt paistis meis: Idaalia rand silma, no ikke teine asi kohe peab üttema. Kaugelt waadates paistab Idaalia nig: üks suur kollane sääre saabas, aga ligidalt näed kohe, et ei ole, on Idaalia mis Idaalia. See mun: dekarlu kus ma nüüd olen on ka Idaalias aga ta on iseseisew wabariik tewaktu ja tejure. Idaalias elawad idaalased, nad on keskmise kasuga ja ei pea nagu nähä saunast suuremad lugu, nagu meie artlasedki ja sellest oogi se sõna ideaal tulnd, see oo üks Ida ma komme.

Idaalaste seas leidub niiasti meh: i kui naisi ja kõik nad oo selged idaalased ja wiskawad idaal: ia keelt.

Nad söowad magarooniji ja see oo nii nalja: kas, et üks idaal: ia aeakirjanik oo selle kohta jutu kirjutand „Demakarooni“ nime all.

Kõige ette linn idaal: ias oo wenetsia linn. See linn on ehitud keset suurt weeloiku ja tuletab meesde meie linnasi kewadisel ajal. Uulitsad on kõik wett täis ja pafseerimisest põle juttugi. Wangerdega woo: rimehi põle nähä, kõik oo lootsilikutega. Neid lootsikuid üt: tassa sji kramooladeks ja nendega oo kaunis lõbus sõita. Sii oo peaaegu iga nädali kadri ja mardi päew ja siis peetasse maske pidu ehk idaal: ia keeli karwanaali. Idaalased oo kõik kõ:

Gori joonistus. E Isok'i puulõige.

MOODNE GENIUS.

„Ma ütlen sulle, sinust saab asja, poiss! — Sul pole ande põrmugi!“

wad laulu mehed ja siristawad ilmastilma mollipillidega.

Peale selle oo sii weel kaks linna Room ja Naapol. Naapoli linn on kuulsa Naapolihoon Punakaardi ehitud, aga wäga sita koha peale, juft tulepurskawa mäe alla. Ühest tükist oo se hea küll, sest elanikudel ei ole ialgi tule puudust ja põle külma karta, aga teistest tükist? oo see jälle kaunis pahja, sest ja oled ikka nagu prae panni peal. Praegu oo küll tulepurskaw mägi walitsuse poolt poikotti alla pantud, kuid ta wõib siiski ühel eal pääwal purskama akata ja siis põle nalja. Rooma linn on palju suurem ja sellest ma ei räägi paergu midagi ja sellest ma kirjutan tulewikus ühe suurema roomani, see on uuitawam.

Mundekarlu on aga juba täitfa teist sorti oma oleku poolest.

Siia seitsin ma sisse parawoosiga.

Wastawõtmas oli mind waksalis Mundekarlu kuningas oma prouaga ja terve wamiiliga. Ma pidasin waguniaknast toreda kõne, mille pease kuningas kohe autu kutsus ja mind sisse palus istuda. Ma istusin sisse ja nägin siis, et see oli punaseristi autu ja tulin jälle wälja. Siis istusime kuniga tõlda ja seitsime kuniga lossi. Tõld oli selgest elawast õbedast ja ooste asemel olid eliwandid ees. Rahwas pillus meid lilledega üle aga üks lill oli nii kõwa, et mul praegu kulm alles sinine oo, see oli wiist üks närtfind apeliisini õis.

Kuniga lossis andsin ma kunigale kohe audentfiku ära ja kuniga prouale ja tütardele kah.

Kuningas oli wäga rõõmus ja palus mind kohe troonile istuda ja jalga puhata ja istus ise pliidi peale.

Siis tehti siwa lõuna walnis ja me akkasime wifjutama, no ma ütlen sulle Kadri, kus road. Ei ole sina neid eluaeg nuusutand ka mitte. Sõin nii et sõrmed willis. Siis ütles kuningas mulle, lähme wälja ma näitan sulle oma riiki, mis ja sest arwad kas tahad saadikuks jääda wõi ei. Justnagu oma sugusega rääkis, no muidugi mõista saadik on ju ka nagu teise riigi kuningas ega seal põle kedagi, tal on oma instruksioonid ja wõib iga silmapilk ära seita ja siis oo majama ea kui joda lahti. Weerand tunniga oli meil kunigriik risti ja põigeteti läbi keidud ja läksime jälle kuniga lossi. Kuniga loss asub ülemisel korral ja on kaunis suur tuba ühes sahwriga. All korral on waestemaja pandimaja lõbumaja wangimaja koolimaja resturaan kirik ja kiinu. Ja weel see kuulus mundekarlu mängupõrgu. Käisime kuningaga seal sees kah. Ei mingi sugust põrgut mina seal küll ei leid. Ei olnud kellegil seal saba taga ega sarwi peas, katlid ei olnud kah kus sees oleks keedetud, ainult suure laua taga mängiti kaarta raha peale. Lõime ka kuningaga kampa. Siin tuli kohe wälja et kaardimäng põle riigiwalitsemine. Mees muud ei saand kui kaotas. Et tal raha ligi põlnud siis põlnud küll see kaotus suurem asi ja ma lainasin talle ja ja Kadri ära karda ta lubas uued maksud elanikule peale panna ja mu raha jälle ära maksa nii et ma omaga ikka ilusti wälja tulen ja ja ära muretse. Peab ju ikke tiblamat olema mudu ei saa selle poliitikuga akkama see ei ole nalja asi. Ohtul keisime kuningaga kiinus aga et kõik platsid täis olid siis pidime seisuplatfis seisma ja kuningas oli oma pileti ära kaotanud ja teda taheti kiinust wälja pukseerida aga ma maksin ta eest ilusti ära ja selle raha lubas ta mulle ka kätte anda ja ja Kadri wõid mureta olla ilma rahata ma sealt ära ei tule ja kui ma ükskord puhkusele sõidan siis toon sulle kaasa terve paggaasi täie nahku ja prilljanta ja tiamanta küll ma juba mõistan ja wõid mind usku. Ma ei tea küll kas see see õige kuningas on aga raha peab ta igatahes mulle tagasi maksuma mudu katkestan ma temaga kõik tiblamatilised läbikäimised ja siis on

tal veel ullem asi. Kui ma siin oma asjad kõik olen korda aiand siis lähem ma prassiiliasse aga mil-las seda ma ei tea praegu ütelda küll ma siis julle jälle kirjutan. Sõnis eja easti ja ära sa seal pois-tega santsu akka lööma ja kuigi lööd siis löö nii et ma sellest ei tea ja teised kaly sest see on üks suur skandaal ja plamaas kui ühe kõrgema mehe naine akkab poistega ümber ajama ja siis tulewad iga-jugused kuulujutud ja ma wõin ammetist lahti ka saada.

Sinu Madis, sündinud
Mühak.

Wälissaadik ja diblamat.

Peate Selle: Aga need nahad ja kallid ki-wid katsun ma tingimata kodu munserdada sa wõid loota.

—o—

Kadri Mühaka kiri oma mehele wälissaadikule Madis Mühakale.

Minu Madwei!!

Kõige päält — kudas tohid sa, kudas julged sa mind plameerida?! Kudas julged sa minust ar-wata niisuguseid attribute wõõraste meesterah-waste suhtes?! Ja kuigi ses mainitud suhtes mi-dagi passeeriks siis oleks see juba nii kompaneerit et sest ainult sinule kasu tuleks. Ent kas sa ei tea et naisterahwad wõiwad ka riigiasjades oma mõju maksma panna. Ja kui ma ses mainitud suhtes ka kellegiga kurameerima peaksin, siis ainult sub-jektidega kellel on teatud mõju riigiasjes. Ent see ei ole aga mitte kriitiseerimise wäärt waid ennem pead sa mind tänama ses suhtes, sest sellega käib käsilkaes sinu karjeer!!!

Wu kompanee? (Saad aru?)

Eriskummalise huwiga lugesin sinu kirjeldusi mis osid pühendet reisujuhtumistele.

Mu on väga häää meel, et oled jõudnud ter-wena oma kohale!

Kuid mis mind mainit suhtes erutab on fakt, et sa kuningaga liig familäärset talitad. Soowi-taksin sulle rohkem apsombi ses suhtes, sest meie aeg on ikkagi demokraatlik ja kuningad on kao-tanud oma renomee.

Liig suurt psükofoogilist ja füüsilist wastutule-kut kuningate suhtes ülesnäidata ei ole modärn ja ajakohane.

Lihtsalt peab see asi käima!!

Loodan, et sa mu näpunäiteid mitte silmist ei lase waid nad südamesse wõtad, nagu seda senini oled toiminud.

Eriti aga niisuguste wäikeste kuningatega, nagu seda on üks Montekarlo kuningas, ei maksa end diskrediteerida.

Mina isiklikult elan väga vaikset ja igawalt.

Banketid ja muud kõrgema seltskonna elu-awalduused on pea täiesti päewakorralt kadunud. Ai-nult paar korda nädalas tuleb ses suhtes midagi

Eichwaldi joonistus, Jsoki puulõige.

TRUUDUSE GARANTII.

— „Adeliine, sul on halb lehk suus.“

— „See on sellepärast, et mind teised ei suudleks.“

—ts.

ette. Ja seegi on nii balagaane, et punastama paneb.

Mõtte ometi, hiljuti oli meil suurem bankett ja see oli niisugune, et tuju ainult rikkus selle ase-mel, et seda ülendada.

Mu oli tõesti piinlik sääl wiibida., sest ku-juta enesele ette — söögilaua taga, kus kõik riigi-meeste poheemkond koos, pühib keegi suurkaup-mehe froua nina laudlina sisse.

Ta pühib nina laudlina sisse, kuna selleks ju ometi salfrätikud olemas on!

Kell wõrasshans! Mis sa ütled selle kohta?!

Ja üks endine minister toigib hammast slipju nõelaga, kuna tikutops omal nina all!

Ma olin äärmuseni üllatet sest ehamugawu-sest. Kuid nähtawasti oidi sellega harjunud, sest see ei kutsunud põrmugi imetlemist esile.

Ja niisugused ebaesteetilised on ses suhtes kõik need banketid.

Aga et sa juba kõrgemaisse sfääridesse oled histud, siis pead sa nad kaasa tegema!

Mõtlesin kord, sellekohase ettepaneku peale, lastekaitse ühingusse astuda, et vähegi waheldust saada, kuid jätsin selle kawatse, sest minusugusele kõrgema isiku frouale ei passi see ikka hästi.

Et sul nüüd tihtilugu kõrgemais ringkonnas keerelda tuleb, siis pane juurt rõhku selle peale, et sa end tarwiliselt ülal pead. Näituseks, kui sa söögilauas istud, siis söö ainult seda, mis su ees tadreksul on. Ja kui see tühi on, siis ära wõta mitte naabrite tadreksust liisa, waid oota, kuni sulle uus ports tuuakse.

Kui sa lewakanikale wõid määrid, siis ära pane kanikast mitte põlwe peale, waid pööra tadreks kummuli ja pane lewakanikas tadreksu põhja peale.

Wõist ehk raswast nuga ära pühi mitte kuue hõlma külge, waid selleks on laudlina.

Pudeelst ära joo, waid kalla klaasi.

Kui niisugune toit sulle ette tuuakse, mida sa enne näind ei ole ja ei tea, kuidas seda süüa, siis tee wahpeal suitsu ja oota kui teised sööma hakkawad, et sa ta tarwitusewiisi tundma wõiksid õppi.

Suitsu otsad ja tikud ära pillu mitte parandale, waid pane nad ilusti kohwi tassi alusele. Ära söögi laua taga wilista ega ümise, see ei ole bonton.

Kui sul palaw hakkab, siis ära tee särginööpa lahti ja ära aja kuube seljast maha, waid palu mõne daami käest weierid ja lehwita sellega ses suhtes.

Ära nii palju söö, et sa suure waluga laua tagant ära pead jooksuma.

Ära ka mõnda paremat toidutükki omale jalaja tasku pista, sest see wõib sul tantsu ajal taskust wälja kukkuda ja see pole mitte bonton.

Kui sa tantsima lähed, siis ära aja mitte kätt naisterahwa põue, waid tee seda pärast, kui tants läbi on ja te kahkeksi olete.

Teretamise ja tutwustamise juures suud'e ainult naisterahwaste käsa, meesterahwaste kätega ära tee seda mitte.

Kui sa wäsiind oled ja puhata tahad, siis ära istu mitte söögilaua äärel ega ka mitte ära kükita nurka maha ja ka mitte ära istu mõne froua põlwele, waid otse tool.

Kui sa seltskonnas oled, siis ära kisu mitte jaabast jalast ära ja hakka konna silma nokkima, waid tee seda kodus.

Kelneritele ja uksehoidjatele anna jootraha, kuningatele ja ministritele ei ole waja seda teha.

Kui sa kusagile tuppa lähed, siis wõta müts maha ja ütle ikka tere. Ka palitu wõid seljast maha wõtta.

Ma arwan, et sa mu näpunäidete järele talitama saad. Ma olen sulle küll ka waremalt sellekohaseid instruksioone and, kuid oma suure tege wusekawa sees wiibides kipud sa neid tihtipeale unustama.

Sedapuhku siis häd jällenägemist!

Loodan, et sa oma sõna nahkade ja kalliskir

wide suhtes pead, sest ma ei taha mitte halwem olla kui teised sinu kollegade frouad.

Nägemiseni!

Kattn Mnychack.

N. B. Kurameerimise suhtes wõid end täielikult rahuldada. Ma tean juba, mida ma edustan. Kõik läeb sinu kasuks.

Seefama.

Ärakirjutatud Gori.

—o—

Sõdurite keskel.

H. von Käkk.

„Kapten“ Simson lükkas tühjaksjõõdud supikatla koiha alla ja algas:

„Et misugune on, tiate sie asi, kui meie siin, teate, praegast istume üleüldse, wiltsaapad jallgas, süöme riisi suppi ja mis on ehk kudas... Aga tuseb nii, et kas sa mu pärast, kurrat, wõi mistahke, teat, et waata, mis inimese o' emine peab niisuguses alamas järgus olema, et, kudas ütelda, nagu — üks-kõik, mis... Wõtame näituseks, et praegast on üks nihuke asi, mis ma ütlen, Jumala iest, ma ei waleta, wõtame üks saabas. Jaa... Kas teie arwate, et üleüldse nihukest saabast, kui mel praegu jallgas, kas nihukest saabast igauks tiab? Mis? Waata, kaptenil isegi, teat, pitkad teised jallgas, nagu suusad, nii pitkad, kurrat, et ei saa tantjida mette. Ja miski ei ole ära teha, jalg nihuke... Aga mina olen näinud inimesi, kellel midagi, kudas ütelda, haridusliht seisust ei ole ja kes saapaid ka ei tunne. Sugugi ei tunne... Wot, kus asi on! Ja wief kus? Jesti maal!... Jaa... ggnnahh!“

See kõne wõeti suure waikuslega wastu. Söögi ajal muutus weltweebel harilikult abstraktiliseks mõtlejaks. Tema puudutas oma kõnedes mitmesuguseid probleeme ja filosoofilisi küsimusi, mis mitte igakord kerge ei olnud arusaada, sest weltweebli stiil oli natuke raske. Sellepärast jäiwad wanemad mehed, nagu kaprall ja sepp waiksest kuulama, isegi noored kirjutajad jätsid oma hariliku plära ja katalde juures kolistamise seisma ja küsisid taja üks teiselt:

„Kas suitsu on?“

Weltweebel lükkas supikatla enesest eemale, pistis lusika tasku, wajutas oma punase, tursunud rusika peale põse ja jäi mõttesse. See mõtete tung elustas weltweebli nagu: nina läks punasemaks, silmad käisid, nagu midagi meeldetuletades, ringi, ots tõmbas end kipra ja sirgus jälle siledaks, kusjuures kübar tema pea peal edasi ja tagasi hüppas. Weltweebel otsis oma minewikuft tõendusj nende mõtetele, mis ta ülewalpool rääkis ja jutustas järgmiselt edasi:

„Et nihukeses raskes ofemise asjas ei ole ma wief, teate, inimesi näind, kui ma ühes kohas Pärnumaal nägin, ja... mmtts. Asjalugu oli järgmine. Meid komandeeriti tawel, 1919. a., Pärnumaale rie jalaseid ja aisu tegema, teate, ministeeriumi asi, tarbepuud ja n. e. Noh, wõtsime 40 miest

kaasa, sõitsime... Kudas, kurrat, selle kohta nime oli? Ggnnahh!.. Risti jaam!! Sõitsime Risti jaama juure... Asjalugu oli niisuke. Sialt tuli wiel 30 wersta maase sõita, ilm oli külm ja nisuke kole tuisk, et ei näe, kus nina ots on, Jumala iest. Meil oli üks niisuke paber ühes, et igal pool kus meie sisse läksime, pidid inimesed meile kortli andma, süötma ja hobusega widama, kuhu meie tarwis oli, ggnnahh. Küüdimehed olid waksalis watas, muud kui istu peale ja lae. Aga, kus hobused olid armetud, kurrat, wäikesed, Jumala iest, nagu kassid. Meid oli kuus meest rie peal, aga kas teie usute, wõi mitte, kui meie kõik omad piibud tubakat täis panime, siis tuli rie pialt maha minna: hobune ei jaksanud widada, teate, tuisatud tie... Sõidame, sõidame ühe puole üö, kahel pool tied metsad, suod ja külasi ei ole miskit. Wiimati, juba hommiku paiku jõudime ühte kesk suure metsa kohta, teate, wersta 15 küladest, seal pidi metsas üks talu koht olema, kuhu meid kortlisse oli määratud.

Sõidame, teate, senna, — pime. Tuld ega healt kuskil miskit ei ole. Ainult üks suur puu maja ilma kõrstnata keset metsa. Toho, kurrat! Laksime regede pialt maha, rühmaülem wõttis kortli orgeri wälja ja ronimine läbi lumehangede, teate, maja juure. Saimme maja juure, kõik otsani lumega kuos, waatame: majal ei ole uksti ega aknaid ies, tuul juokseb läbi... Mis kuradi lugu sie on? Lähem sisse — wana üökull jookseb, teate, plarinal wasta nägu ja muud miskit. Laksime ikka senna tühja majasse sisse, tegime tule maha ja suojendasime endid, seni kui hobused sõid.

Suojendasime endid weidi ja ütlesime taatidele, et püürake omad ajsad tagasi ja sõidame küllasse kortlit otsima.

Sõitsime tagasi. Sõidame ühte waju pikki metsa ja ei leia ühtegi küla. Wiimati, õhtupuole, saime ühte küllasse. Lasime küüdimehed kodu minna ja läksime kortlit otsima. Waatame, majad niisukesed wiletsad, nagu soolaputkad. Jumal tiab, mes armetu rahwas sie on. Otsime, teate, suuremat maja, kõik sie pialt, waatame kõrstnat, aga kõrstnaid ei ole. Suits, teate, tuleb nende onnide siest läbi pragude ja katuse wälja. Niisuke oli lugu... ja.

Kõnnime pikki külasi ja korruga leiame endi iest lumehange siest ühe kõrstnaga maja. Ggnnahh! Ma ütlen teile, et mis Jumala wägi, wõi kudas seda ütelda, et sie oli küll üks armetu maja, nagu wana losilöödud konserwi kast, aga — kõrstnaga! Puust kõrstnaga. Arwame iseendi pialt, et siin elab mõni wallawanem, wõi muu suurem mies ja siia peab kortli saama. Läheme maja jutule ja naerame. Mis maja sie on! Sie oli, nagu sien lume sies, ainult õelkatuse tipp oli wäljas. Sie maja oli niisama wistu wajunud, nagu meie sanitaarkäru, mis lagunud ratate pial tallis seisab, madal teine, kurrat, tiwad lohakile, nagu mahalastud waresel... Nüüd, teate, otsime ust, aga ei leia. Maja tagumise seinas sies oli üks auk, noh, mis ta wõis olla... üks 1½ arschinat kõrge, sie oligi uks. Senna oli

läbi lumehange üks tunnel juure kaewatud. Meie mürame, teate, ja kolistame, aga keegi ei tule. Hakkame, teate, tunnelit mööda ronima, kappukile, püsid sellgas, üksteise taga, rühmaülem ies ja ronime. Akki tuleb wanaeit ukse peale wälja, lüüb käed kokku ja ütleb: „Jesjus, Jesjus! Mes jabba sie mo tarre säwwe ehän om!“ — ja paneb majasse putku.

Sel ajal olid, teate, kõikjugu sõjariistes rööwliid ja wargad platsis, inimesed küllades olid kõik ära hirmunud ja wanaeit arwas, et nüüd tuleb terwe rühm neid kuorima. Kolistame ukse lahti, ronime tupp sisse — sial inimesed platsis, naistel leiwalabidad käes, wanamehed, teate, kerwes! Nali. Meie rääkisime oma suo ära, et nii ja sedawiisi, et kortel on tarwis, rühmaülem näitas suure paber kroonu pitsatiga, jäiwad ikka siis uskuma, panid labidad ja kerwed ahju taha. Mmhtts!

Aga ma ütlen, mis maja sie oli! Põrandat, teate, ei ole, üks pori, wõi sawi, muud miskit. Aknad kahe ruutuga, mis nii suured, kui üks plotski paber, seinad siestpuolt härmatises. Ja siin samas tuas olid wiel lambad poegimas, seapõrsjad, teate, woodi all, kanad kumuti ääre pial, kurrat, üks olemine, et mis... Waatame, ahju ei ole. Selle asemel on sial üks, kudas ütelda, lie, teate — tuli põleb maas ja pada ripub ühe konksu otjas ja kieb; suits tuleb kõik tupp. Seal samas jälle paja kohal on kanad õrrel. Senna, teate, jääme üomajale, sõime natuke õhtast ja wiskasime põrandale puhkama.

Aga selle talu õues oli üks saun, teate, wõsa sies. Sie oli ka üks wiguri saun, kaks ust ies, teate: ühest käiwad sisse, teisest wälja. Ühe saun niisuke!.. Meie, teate, kolisime senna sisse elama. Päewal käisime metsas tüöl, õhta olime saunas. Meie kamandos oli üks Tallinna Sikupilli pois, sie widas puid ränka muodi koddõ ja küttis wäge wasti sauna. Tema oli, teate, meie kokk ja koduhoijda.

Tuleme, teate, mõni õhta metsast koddõ — saed, kerwed sellgas, ilm on selge ja külm, waatame, mis kurrat sie on!? Kõik küla suitsu ja auru täis... Tuleme ligemale: sie oli Sikupilli pois, kes sauna küttis! Ohtati wõtsime endid pärast süömist riidest lahti, wihtlesime ja magasime lawal hommikuni. Korrapidaja sie wiskas leiit. Ggnnahh! Niisuke oli sie asi.

Aga talutaat, teate, jälle kartis, et meie sauna ära põletame ja kui kedagi saunas ei olnud, kiskus tukid ahjust wälja ja pildus lume sisse laiali. Ja sellega oli suur tegemine: iga õhta kiskus ta meie tuse ja puud lumesse. Ei olnud miskit ära teha, koputasime wanase saunas kajuks peale ja wiskasime käppapidi uksest wälja.

Nii oli sial elu. Kõik talwe tegime tüöd. Jgaw oli, teate, jelles waeses nurkas elada. Rahwas niisuke hirmunud ja rumal, pidusi mingit ei ole, mis sa tied? Küla pitspallid olid, aga, teate, haledad... Rahwa seas oli sial niisuke pruuks, et saapaid ei tuntud. Jumala iest, meie elasime sial üle

Gori joonistus. E. Isok'i puulõige.

Siseminister K. EINBUND.

nella kuu ja selle aja sees nägin mina ainult ühed saapajäsed. Saapaiid nemad ei pruugi. Meil on selle asemel kahed wiisud: ühed on pajukuorest, teate, argipaewa jaoks, teised — lõhmusekuorest, pühapäewa tarwis. Kõige suuremal luol lastakse pastliga tantfu. Mõnikord ikka käisime neil pidudel ka ja waatasime seda olemist ja asja. Sikupilli poisil olid omad, peenikesed botinkad jallgas, pea, teate, kammitud, — ilus mies. Tema tegi sial eitedega juurest lõbu. Teda raiska ei saand õhtatel küllaste piima järese lasta minna, ikka tuli ilma tagasi. Tema pani piimakapa wälja lumehange peale, ise läks lauta tüdruku juure ja seni lakkusid koerad piima kapast ära. Jaa... mmtfs. Wot, misjugune oli lugu.

Wiel on üks asi, mis seal on, et nemad ei pruugi hobuseid. Neid on terve walla peale, teate, paar hinge. Kõik tüö teewad nemad härgadega. Künnawad, aastawad ja sõidawad, kõik härgadega. Kurrat tiab, mes rahwas sie on! Ühekorra, teate, oli meil niisugune arwamine, et wõtsime ette härgade sõitu proowida. Oli uue aasta päew, teate. Meie olime kõik saunas, Sikupilli pois sokutas külalt paar toopi samogonni, kõik olime rõõmsas tujus... ja. Wõtsime mõttesse, et tarwis on uue aasta pühäl ka kiriku sõita, mis kuradi püha sie muidu on. Aga kiriku juure sai 14 wersta. Mis teha? Laksime wanamehe juure ja käsisime härjad rie ette panna. Wana käis meie juures saunas ka, oli, teate, natuke wintis. Meie maksime temale 100 marka ja muud miskit.

Wana pani härjad ette, sõitis sauna ukse alla, komando istus peale ja sõit algas. Sõidame, teate, toredasti, härjad jooksewad, kui hullud. Rühma-üsemal oli wiin kaasas, rüüpasime pudelist, anname wanale ka. Sie kurrat hakkas weel enne laulma, kui ta kiriku sai. Niipea, kui meie wõja lähedale saime, läksime rie pealt maha, lõikasime lepinkust suured malgad kätte ja hakkasime härgadele, kurrat, selga loopima! Kus härjad juoksuma!.. Wanamies, teate, ei jaksa neid enam pidada, ohjasi ei ole ka ja härjad jooksid tie pealt räbastikku, üle selja lume sisse, ainult sarwed, kurrat, olid wäljas. Mis teha! Tassisime nad sialt wälja, panime tie peale ja sõitsime edasi.

Niiwiisi saime kiriku juure, aga jumalateenistus oli juba läbi. Meil oli härmoonik ligi, panime pilli hüüdma, sõitsime kolm korda ümber kiriku ja jälle kodu tagasi. Ggnnahh! Nihuke oli sie asi...

Ja nii elasime meie seal, selle pimedada rahwa seas puol aastat ja reisisime pärast wiel pikalt ja laialt Jesti maal, aga niisuguses olemise järjus ei ole ma inimeji kufagil näinud, kui seal.

Et kas ei wõiks wasitsus mingit korraldust teha, kudas nende riide warustust parandada, wõi luomade inventaari, teate, kudagi... et nende elus ka. kudas ütesda, üks paremus tuleks ja üks hariduslik fisharmoonium nende waimus wälja lõöks... Muidu, teate, kahju waadata, iestlased, aga elawad wiel armetumalt, kui setud, wõi mis..."

* * *

Weltweebel jäi wait, wõttis tubakakoti wälja ja hakkas „Postimehe“ sisse plotskit keerama.

—o—

Mõjuw põhjus.

„Pagana külm õn teil siin! Te ei küta wist jugugi?"

„Kütame küll, aga teate — meie abjukütja on üks endine tsirkuse tuleööja!"

—o—

Uja kajakad.

Gori-joonistus. E. Isok'i puulõige.

Uus valitsus ju ammu pulkhis,
kuid vaiksel, nagu jänes rukkis
ta istub, juhib oma tõlda,
mis weereb mööda riigi põlda.
Meil austakse traditsiooni,
et valitsus deklaratsiooni
loeb ette deputaatidele
ja kogu delegaatidele,
kus seletab ta oma mõtteid
ja kawatšusi, etewõtteid,
uut riigiwankri sõiduplaani
ja walgustab oma ekraani.
Kuid Päts, ei tea ma mispärašt
ei ole toimind mingit säarašt.
Kui peašt raske deklareeri',
siis wõib ju paberilt ka weeri',
Eks Uuots lööb kõne walmis,
kas lihtsas prooſas ehk ka salmis.
Teab seda Soans ja ka „Kaja“,
et palwekirja kirjutaja
on parem ta kui Rooma Nero —
ei ole Peegosus nii peru!

Kohtuminister Jaak Reichmann.

Wiistuhat wäikest ilust juuti,
Ukrainast siia uperkuuti
nüüd warsti tahetakse tuua
ja siin neil' kaunis kodu luua.
Neil waeſekestel seal on täbar
ja pahasti käib wäike käbar.
Meil aga siin kui paradüüsis
wõid püherdada suhkru, riis.
Me oma lastel jätkub tshekist,
mis teawad nad suhkru „mekist“?
O, tooge ruttu juudid siia,
siin ammu ootab neid Messia!
Weel tooge hotendotte, kahwrid
ja awake neil riigi sahwrid.
O, koguge kõik „wäetid“ siia,
o, ärge laske muja! wiia!
Me oma lapsed a'awad läbi,
nad süüa wõiwad sammast, käbi,
ja kui neil auku jääwad palged,
ja kui nad nagu tohud walged,
siis Palestiina minna wõiwad,
seal sirutada wälja koiwad!

ja Maakera pool' ta tormab hirmus kiiresti.
Tema järel lonkab kuu, Weenus ja Jupiter,
nende järel lendab päike, käes tal „kirbukiiker“.
Teisest küljest tulewad Põhjanaan, Neptunus,
wäike wanker, wirmalised, Merkurius, Uraanus.
Ühehommne on nad siin ja siis wõib näha neid
„Meie Matsi“ kontoris, kui huwitab see teid.

Mis on sušt saand, amnestia?
Elektriwannis pesti, ja?

Gori.

Taewaloatuses hiljuti weel paljud Marsi
nägid komberdama kahtlaselt „paraadi marssi“.
Ja nad mõtlesid, et wana sõja jumal
ettewalmistusi teeb kuu peerutule kumal —
wiimse wõimaluseni end warustab, mobiliseerib
ja maa peale tormab siis ja selle okkupeerib.
Aga Mars wišt „Päwalehe“ kardawoisi kartis —
need on hirmsad poisid, kui nad kord asartis!
Nüüd on aga, nagu kuulda, tulemas uus häda:
puruks pudenend Saturnusel on rõngas wana, mäda.
Rõngas see Saturnusele oli pandud ninna,
et ta imaruumi mööda kolama 'i jaa minna.
Nüüd on aga rõngas katki ja Saturnus prii

Oige wastus.

Kooliõpetaja tahab õpilastele Eesti konsulaatide
tegewusest wõõrail mail aimu anda. Et oma
jutustuse wastu wäikeste kuulajate seas huwi ära-
tada, mahutab ta külmise järgmise wormise: „Üt-
leme, keegi lendur wõtab teid aeroplaaniga kaasa.
Peale pikka sõitu lasseb ta teid 1000 wersta kodu-
maast eemase, täiesti wõõrale maale mahja. Mis-
suguse asutuse te seal kõige pealt üles otsite?“
Juku tõstab käe üles.
„Noh?“
„Haigemaja!“

Korrekture.

Hans Pintsfel on kunstnik. Ta on kahe viimase kuu jookjul olnud realist, naturalist, dekadent, impressionist, ekspressionist, dadaist, jälle naturalist ja nüüd on ta midagi hoopis uut. Kõige modernimat.

Ta maasib walaskala sünnipäiwi, kaktuse karjatusi, telegrafipostide enesetapmisi, kaelasideme wärinaid ja muid sügawmõttelisi asju.

Kord sai Hans Pintsfel kohwikus suurlihuniku Rupsi prouaga tuttawaks.

Peale kolmat kohwitasji tegi ta prouale ettepaneku tema kunstitööd waatama tulla.

Peale neljandat tassji kohwi oli proua sellega nõus.

Kunstitööd meeldisid prouale väga. Ta oli waimustatud äärmuseni.

Seda silmas pidades sõnas Pintsfel oma pehme, meeldiwa häälega:

„Austatud proua! Mul on peas üks suurpärane ja geniaalne idee, mis wäljapääsu otsib, et sirendawate wärwi leekidena lõuendile aseneda. Ma tahan nimest maalida pilti, mis kujutaks Aadama ja Eewa patulangemist paradisis. Aadam on mul olemas — selle mehe maalin ma ise enese järgi. See peab olema liha minu lihast ja veri minu werest. Gewat aga ei leia ma kusaqist. Kas te, austatud proua, ei tahaks mulle ses suhtes üht wäikest wastutulekut teha. Te olete nagu sündinud Eewa. Niisugusena olen ma teda oma waimusilmade ees ikka näinud. Andke oma jaataw wastus ja te olete eluks ajaks suremataks tehtud! See on teie poolt ilus ohwer kunstiaari, mida ajalugu ei unusta!“

Proua Rupskil oli jõe süda kunsti wastu ja ta ütles ja.

Kõlm nädalat töötas Pintsfel täie energiaga. Siis oli pilt peaaegu walmsis.

Ta nägi niisugune wälja:

Cesplaanil hiigla hunnik halli materjaali, millest wikerkaarina laiad pintslitõmbed läbi jooksid. Keset pilti kaks nülitud inimesejarnast olewust, mille kehad täis siniseid, rohelisi, kollaseid, punaseid ja lilla lapikeli. Üks neist kogudest oli enesele jala kaela taha pannud ja wähtis suure warba wähtelt jõllis hobuseilmaga kergwalt ja nukralt, jumal teab, kuhu. Teise näol peegeldus ärarääkimata hirm, ahastus ja meeleheide.

Kui Pintsfel wiimast wärwiplärakat pildile tahkis kinnitada, pörutati tugewa rusikaga ukse pihta. Kohje selle järele astus suurlihunik Rupski ateljeesse.

„Aha!“ mürises ta wihast, kuna ta naine alasti tuba mööda ümber jooksis ja järki otsis.

Siis astus Rupski lähemale ja waatas uuriwalt pilti.

„Mida see sehkendus kujutama peab?“

„Üks neist kahest siin pildil olen mina, kuna teine teie proua on!“ pomises Pintsfel wärisedes. Rupski wäristas pead.

„Ei ole sarnadust põrmugi!“

Siis tõmbas ta taskust tabajise kantšiku wälja ja masfeeris sellega weerand tundi mõlemaid kunstijüngrid. Laskis siis wõrdlewa pilgu pildil kannatajate peale ja sõnas rahuloldawa muigega:

„So, nüüd on sarnadus täielik!“

M—e.

—o—

Riigiwanema õnnetu autosõit.

(Mitte wastlasõit.)

Meil ei ole autodega õnne. Wiist sellepärast, et me autonomia wastased oleme ja automaaniat põeme. Autod meil ei „wea“. „Waba Maa“ toimetusel on praegu üle 200 üherattaga auto Wenemaal, kuid autorid pühkigu suu puhtaks ja sõitku wõi paberikorwiga — kätte neid autosi sealt ei saa. Wene autokraatia ei anna. Minewal aastal sõitis taewaliddu auto „Café Lindeni“ ees telegrafiposti otsa, et telegrafi teel edasi lennata, kuid jäi ankrusse, sest mootorisje oli wiist keegi „saufer“ bensini asemel samagonni walanud. Hiljuti lendas põlewa kiwi ministri auto Kopli tramwai otsa ja põletas nina ära. Ja nüüd, 6. weebruari õösel, oli õnnetus riigiwanema autoga. Auto lendas wastu laternaposti ja seesistujad, riigiwanem K. Päts, ex-minister A. Birk ja realkooli direktor (iga kriisi aegne haridusministri kandidaat) N. Kann, kukkusid autost wälja, kes kergemalt, kes raskemalt wigastada saades. Pörutada said aga kõik. Riigiwanema „poolametlik“ häälekandja „Kaja“ arwab, et õnnetuses kas libe tee wõi autojuhi oskamatus süüdi on.

Meie kõik, kes me püsiwalt ja kõikumata walitsusest lugu mõistame pidada, oleme kurwad selle juhtumise üle, kuid me trööstime end sellega, et see pörutus wiimaseks jääb ja sellesarnaseid õnnetusi enam ei juhtu. Ka kõige wähemal pörutusel woiwad wahel pörutawad tagajärjed olla.

Riigiwanemase aga soowitaksime mitte libe date teele minna ja juhtimist mitte igaihe hooliks jätta. Juht peab oma tööd tundma ja tal peab kõwa käsi olema. Ka wõiks „Walwe Liiidu“ jälle unehaiguselt üles äratada, et ta autode järele rohkem walwaks — ta ju selles asjas spetsialist.

*

Pärnu linnawalimistel on faksilased kõige rohkem hääsi saanud. Nähtawasti on Ammende suhkur paljude walijate südamed ära sulatanud. Noh, pärnlased saawad ehk nüüd jälle hulga aja järele „odawat“ walitsust maitsta. Kui kõik hinnad langewad, peab ka iseenelestki mõista linnawalitjuse hind langema!

Iron Ducke.

*

Draama.

„Kas te ei tahaks täna õhtul teatrisse tulla. Mängitakse pörutawat kurbmängu...“

„Mistarwis teatrisse? Mul on siin tulumaksu teht nina all — ma waatan seda!“

Boby surm.

Nekroloog.

Tore poiss oli see Boby — tõesti tore poiss. Toredad kehawormid, safe, painduw keha, musk-lid, mäherduji iga Marathoni jooksjä kõigest hingest endate igatseks, särafilmad... Jah, need silmad olid wõimsad, pildudes kelmikaid pilke, nii mõneski teises filmapaaris samasugust ära esile manama — ent see küll on kõrwaline asi!.. Aga süski — nii mõnigi silm omab küll kurbliku läike, teadmisele saades, et need särafilmad nüüd jäädawalt sulutud, et nende tumedate laugude warjult enam kunagi nii imesikke, südamesse tungiwaid ja seal magust arusaamatut wärinat sünnitawaid pilke ei lenda...

Jah, Boby oli tore poiss. Aga ta oli ka tubli, aus ja truu. Ja need on juba iseloomu omadused, milliseid praegusel ajal kohtades julgesti risti uksepiida sisse wõib raiuda... Olles weel õppur, oli ta terve õppuskonna au ja uhkus; ta oli õppur, keda iga õpetaja heameelega enda õppurina näeks: laitmata, hooas, tähepanija... Saades sellest ajajärgust üle ja astudes teenistusse, oli ta seal samaselt hoolas, usin, kohuseteadlik-täitlik — ühe sõnaga: tubliduse eeskuju. Kõike kokku wõttes oli kõige paremaid andmeid eesduks, et ta oma ametis weel kaua, kaua aega püsima ja ... õnasoos seas „karjääri“ tegema saab.

Aga kõigest sellest tõmbas kriipsu läbi warane surm...

Jah, tema surm — see on see kõige suurem weidrus, saatuse kuri wõllanasi, kurioosumite kurioosum. Ühel soojal kewadepoolsel suwepäewal, kui ta üht üleannetatut futuristlike haldumustega jänese maitse taga ajas, kes tikkus perenaise istutatud kapsataimi oma maitse järele „ümberpookima“, tormas ta kogemata waapsikute pesast üle. Te ju tunnete waapsikuid? — need on niisugused toored, tigidad olemused, kes grwawad, et nad sellega wõrrale, kes juhtumisi nende asukoha lähedusse satunud, endist kõige parema tunnistuse annawad, kui teda hästi walustati nõelawad. Ja selle juures ei wõi nad sugugi kohta, waid walawad oma kihwti häbematast wälja, kus juhtub. Kui Boby, nagu tähendatud, neist üle tormas, tundsid kolm kõige ninakamat neist endid sellest väga haawatud, et ta neist sarnase hoolimatusega möödanes ja otustasid temale endid tunda anda. Nad tõusid lendu, tormasid Boby järele ja imesid endid pilguks ajaks tema selle kehaosa külge, mida „istekohtaks“ hüütakse. Boby karjatas ootamatuse pärast ja pani siis, saba sorgu tõmmates, hullu kiirusega maanteed mööda kodu poole jooksmas. Onnetuseks juhtus talle siin wastu keegi politsei-isand, kes oli Isfanda poolest õnnistatud küll paksu kerega, kuid jänese werrega... Ta kargas Boby nähes esimese ehmatusega tee kõrwale mudalompi, sest ta mõles tema hullu olemat... kuid ses, terwisele kasulikkus, kuid külmas wannis, toibus pea, haaras remorwi... kolm pauku... ja, nagu ta enese

kiuste, trehwas ta seekord, wist esimest korda, märki — sest sellest oli juba küllalt, et wiia lõpuse Boby paljutootawat eluteed!..

Jaa, aga tore poiss oli ta küll, see Boby — Lepiku peremehe noor, kollakate käppadega ja kurguasufega must koer.

A. Sakalan.

Modern koer.

(Sakt.)

Isand A. istub söögimajas ja sööb seapraadi. Tema jalge ees „sitib“ karwane koerapundar ja wahib oma peremehele hoolega näkku.

Wahetewahel lasseb isand laualt midagi maha libiseda, mille siis koer osawalt kinni püüab ja nii kaua suus hoiab kuni isand talle märku annab, et ta selle rahulikult ära wõib tarwitada.

Isand B. waatab tükk aega seda nalja pealt. Wiimaks sõnab ta isand A-le:

„Tubli koer, mis?... Üks väga hästi õpetud koer, mis?“

„O, niisugust teist koera, kui see, ei ole termel maakeras. Ta on targem kui keskmise haridusega inimene. Kui ma talle näituseks raha annan ja käsen teda poest worsti tuua, siis läheb ta kohe ja wiie minuti pärast on worst siin!“

„No, see on nüüd küll natuke liialdatud!“

„Mitte põrmugi!.. Minu sõna selle peale!“

„Ei taha uskuda. Mleks mõni muu asi olnud — aga worst. Selle peale on iga koer mais ja kui tal worst suus on, siis ta kaua seda suus ei hoi!“

„Weame kihla!“

„Hm... Ei tahaks küll uskuda!..“

Isand A. ja isand B. wedasid kihla.

Et isand A-l wähemat raha ei olnud, siis andis ta koerale 100 marka ja saatis worsti järele. Koer liputas saba, wõttis raha hammaste wahel ja kadus.

Weerand tundi läks mööda, koera ei ilmunud. Pool tundi läks mööda — koera ei olnud kuigi.

Isand A. sai kärjituks.

„Lähme talle järele. Igatahes on ära eksinud!“ Nad läksid.

Koera leidsid nad Wiru tänawalt kangi alt. Tal oli worst suus ja ta kurameeris väga wiisakalt ühe noore ilmasabata foksterieri „daami-kefega.“

„Muidu tubli koer, aga üks wäike nõrkus on tal,“ sõnas isand A., „niipea kui tal ostult paarkümmend marka järele jääb, prassib ta selle plikadega maha!“

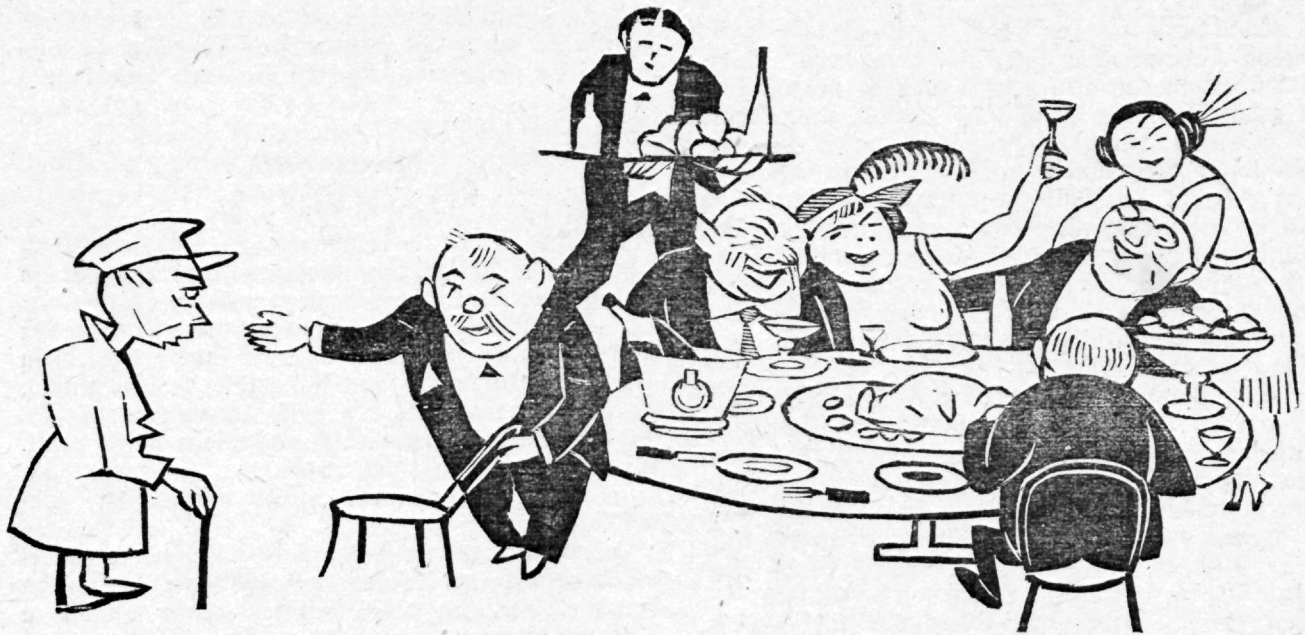
—r!

Koolis.

Kooliõpetaja: „Ära unusta, Sepp, et minene on selleks ilmas, et teisi aidata!“

„Aga mistarwis need teised siis on?“

Gori joonistus. E. Isoki puulõige.

DE JURE PUHITSEMINE.

„Ah sa oled wigastatud sõdur?.. Noh, sinu vastu peab tänulik olema! Sind ei tohi me täna mitte unustada! Tule, istu siia tooli peale ja waata wiis minutit pealt, kui me prassime ja lakume!“

SPORT.**Tähtsamad ülesleidused Eestis.**

Nagu meie wäljamaa erikirjasaatja Iron Duche Belgulinnast teatab, alla ülesleidja Jaan Tatikas järgmised uued ülesleidused teinud:

Spirtoskop. Selle terawmõtteliselt konstrueeritud aparaadiga võib kerge waewaga wälja rehkendada, passu banketidel karastawaid jookke ära karastakse. Ka võib selle aparadi abil üles leida, kust see piiritus wälja woolab, mis salakaubana Soome weetakse. Nagu kuulda on mõned mõjuwamad ringkonnad selleks samme astunud, et Jaan Tatikas oma ülesleiduse eest 50 witsa hoopii saaks.

Taktiilus. Selle aparadi abil võib ka kõige suurem miljonäär ja kõrgema klassi „edustaja“ lühikese aja ja kerge waewaga kahwli tarwitamise ära õppida. Loodetawasti leiab see aparat suurt tähelepanu meie wärskete miljonääride ja walt aristokraatia juures.

Lorafon. Wäike westitaskus kantaw aparadike, mis gummitoruga läbi ninnaugu peaajuga ühendatud võib saada. Selle aparadi abil võib ilma peaaju waewamata kõige tühišemaid kõneci ette kanda. Rahwajaadikute ringkondades tuntakse suurt häwi aparadi wastu.

Dum-Dumm. Eihne, aga ilus aparat. Selle abil võib iga täiskaswanud inimese mõistuse

juhtes jündimata lapsesga ühe pulga peale wiia. Loodetawasti wõtawad tulumaksulehe teksti kokku-seadijad „kirjanikud“ selle aparadi peatselt tarwitusele.

Nullimeeter. Selle aparadiga võib kerge waewaga ka kõige suuremad sissetulekud nulli peale weeretada. Nagu kuulda on apradi „waešed“ miljonärid, kaupmehed ja marodöörid ära olnud, et tulumaksu maksmisel sellega opereerida.

Margikratt. Selle aparadiga võib ühe tunni jookšul mitu miljoni altkäemaksu wastu wõtta. Aparadil on suur tulewik.

Mürafon. Aparat on wäike, nagu tikutoos, aga teeb põrgu lamenti — wilistab, hulub, aewastab, kišendab, karjub, trambib, röögib, süšiseb, wušiseb, rakšub, paugub, kõšib, röhšib ja teeb hirmušt mürgelit. Nagu kuulda tahawad išešiswad sotšid aparati Rootši kroonide eest ülesleidjalt ära osta, et sellega tööliste kasuši kaitsema hakata.

Kuulšal ülesleidjal on weel palju huwitawaid aparate ja masinaid teokšil. Kui nad walmis jaa-wad, siis lubas ta meie kirjasaatjat nendega lahkesti tutvustada.

***
Kõrtsiühone.**

Meremees: „... udu oli nii paks, et löime waia sisse ja šidusime laewa kinni.“

Gori joonistus. E. Isoki puulõige.

SOTSIDE WANEMUINE.

„Kui imekenasti see kuldne kannel ta käes kõliseb!.. Ma ei saa ainult aru, kas on see „Internatsionaal“ või tükike ope-
rettist „Dollari printsess“, mis ta mängib!“

Wäljamaa naft.

Tramwai on tungil sõitjaid täis. Tahmane töö-
line surutakse uhke daami rinna vastu. Daam saab
äritatud. „Minge ometi tagumisele platwormile!“
ütleb ta tööliisele.

„Minul üks kõik,“ wastab see, „keerake endid
siis ümber!“

„Eust. Bl.“

„Kas te ei laenaks mulle wiistuhjat marka?“

„Ma ei laina üleüldse enam kellegile. Mul
on ses suhtes palju kurbi mälestusi!“

„Lubage, ma olen wiimane, kes teilt weel
saab!“

„Ei mitte wiimane, kes must weel saab
waid esimene kes ei saa!“

Meie ajal.

Willem Wusferdaja valmistas limonaadi ja muid karastavaid jooke. Lühikese ajaga kaapis ta ilusa warandusenatukekse kokku, sest kõik „weiniid“ ja limonaadi fordinid, mis ta lendu laskis, olid mõistitud. Niisugusest edust julgustatud korjas ta ühel ilusal päeval kõik oma rahakopikad kokku ja ostis „keemikali suhkurt“, mida keegi spekulant talle odava hinnaga müüa pakkus. Et see „keemikali suhkur“ viimse võimaluseni kihwtine aine oli, selle peale ei pannud Wusferdaja rõhku, sest ta sai selle odavalt kätte, võis aasta läbi jälle julgesti „wurtju“ valmistada ja ilusaid pennisi sisse kaapida. Et joojad „wurtju“ tarvitamise tagajärjel õige kergesti elunatukest ilma mõistid jääda, seda ei mõtnud Wusferdaja arwesse. Ta lõi ööd ja päewad „karastajat“ walmis, nii mis ludises. Ühel päewal ostis keegi wäljamaa ärimees Wusferdajalt juurema hulga „jooke“ ja andis Wusferdajale kauba eest pangatähe.

Kui Wusferdaja tähega pangast raha läks saama, ei antud talle pennigi, sest pangatäht oli mõistitud.

Wusferdaja oli meeleheitel. Ta oli pea terve waranduse kaotanud. Kirudes ja wandudes läks ta tuttawa arsti juurde ja palus sellelt retsepti kõige kangema kihwti peale. See kirjutas retsepti ja Wusferdaja lõi apteegist pool toopi kõige kõwemat kihwti. Selle jõi ta ühe hooaga ära, kuid peale wäikest kõhuwalu ei annud kihwt mingit tagajärge sest see oli mõistitud.

Et aga ühes kõhuwaluga ka söögi-isu ära kadus, siis andis naine talle nõu paar päewa rööska piima juua — see annab kohe söögi-isu.

Wusferdaja ostis turult toobi piima, jõi selle ära ja suri kihwtituse tagajärjel, sest ka piim oli mõistitud. Hen Rpk.

*

Pealinna wõdrastemaja arwe öö-päewa kohta 1921. a.

1 tuba	100 marka.
4 seinä	à 10 "
1 ahi	20 "
2 akent	à 10 "
1 uks	10 "
1 wõtmeauk	5 "
Telefon	20 "
Selle tarwitamine	40 "
Hommikueine	50 "
Selle tarwitamine	75 "
Hamba ork	10 "
Selle tarwitamine	15 "
Teenija	50 "
Selle tarwitamine	150 "
Sisefkirjutamine	20 "
Wäljakirjutamine	25 "
Jumalagajätmine	30 "

Summa 2563 marka 50 p.

Kuulutuste kurioosumid.

„Päewalehes“ nr. 36 on järgmine kuulutus: Noor, haritud neiu soowib tõsist tutwust rahamehaga, kellel sõiduhobune. Teat. st. kuni 15. jkp. „Ihklik hobune“ all.

Me kahtleme, kas rahamees, kellel juba sõiduhobune on, weel „haritud neiu“ tutwust hakkab otsima. Ennem juba niisugune rahamees, kellel ainult ratsapiits on.

Sealsamas on ka niisugune kuulutus:

Börsesaalist pidult koju sõites läbi Harju tän., Pärnu maanteelt Siwersi tän. on kaduma läinud üks smoking ja üks kollane naisterahwa se särk, palutakse ausat leidjat hea waewatasu eest ära tuua.

No see pidi küll tuline sõit olema, kui kuued ja särgid maha aeti! Wist wastlasõit!

Iron.

Mõned küsimised ja kostmised.

Kuhu on haastamata „Walweilit“ jäänud? Auto alla.

Millest võib järeldada, et Wenemaal paradiisil ei ole?

Sellest, et ükski seast wiigilehaga tagasi ei tule, küll aga hiisami nahkadega ja kulla, hõbeda juweelidega.

Kui kõik hinnad langedawad, miks katsuwad Tõnisson ja Piip oma hinda tõsta?

Selle peale ei tea midagi wastata.

Mis wahel on sahkerdaja ja Wiru tiblika wahel?

Üks kardab protokollit, teine protorqoolit.

Kes on kõige wiisakam inimene maakeral?

Pealinna ratsapolitseinik.

*

Kohila elu 20—21. a. talwel.

Õsi kord tali, nii umbes paar aastat tagasi, kui Taewataat Kohila igawust märkas ja sinna tubli roodu tiblasi saatis, neiuude igawust eemale peletama. Waat' siis elas Kohila alles elu, sõideti õhtul tibladega mõisa pidudele ja hommikul peale puhkamist tagasi. Et aga kord needsinatsed neiuud mõisanaistega Sumera mõisa saunas „põiste“ pärast nattima hakkasid ja seal mitte werine waid wesine lahing algas, wihastas Taewataat sauna uputuse üle ja ütles: „Ma tahjan tiblade polgu siit Kohila maa pealt footult ära kaotada, sest neiuude jobu lähleb iga päew suuremaks.“ Ja nii sündis. Oh seda hulumist ja hammaste kirinat jaamas, mis siis sel äramineku minutil pealtwaatajaid salwas. Juba teist talwet leinawad Kohila neiuud neid taga, sest neil meeldis ju wäljamaa waluta. Nii siis, neiuud, kes enne mõisates „balli“ peal poolalasti kemplefid, istuwad nüüd kotiriides tuha peal ja laulawad: „Eks ja heida karjane“.

Karoliine Mõru.

Pudrumäed Pärnus.

„Tuli mees ametisse panna, kes piiskari pudru sees pool aastat pühendas, enne kui sellest läbi jõudis süüa.“

„Higistakse veel praegugi mõne pudrumäe kallal.“

Waata „Pärnu Kaja“ nr. 19.

Ah, kui palju on muinasjutte pudrumägedest. Ja ikka kaugel meile tundmata ja kättesaamata mail pidada nad olema. Ühed juhatawad lääne, teised idasse, kolmandamad lõunasse... Otsitakse, kuid ei leita. Olla tuntud isegi kanget pudrulõhna otsimiste keerus, kuid ka seegi polla aitanud. Katsutud olla ka selle lõhna järele mägede poole minna — asjata. Ikka kohtanud otsijaid keskpunkt, kus pudrulõhn korraga igast küljest ninna karanud — ködistades ja isu äratades. Mine edasi wõi tagasi ehk koguni teisse külge — ikka seesama. Ja ei leita.

Otsijate arwamised on lõhna üle ka lahku läinud. Ühed räägivad — olla toores riisi pudru, teised — pooskõrwenud odratangu pudru, kolmandad — hapuks läinud kartula pudru... Mine tea, kellel õigus...

— — — Ja nüüd korraga niijugune pörutaw ülesleidus: pudrumägi olla „Kaja“ teate järele Pärnu maakonnawalitsuse haridusosakonnas. Kui lähedal. Ja mine otse veel mujalt. Oh seda õnne!

Mehed sööwad seal seda ammugi ja aina nohisewad. Ei... Eta peaks sellest telegrafeerima kohe igasse ilma kaare... Põhjendamata on olnud wäited meie maa waesusest. Mõtelge: see põlew kivi, raba ja nüüd need pudrumäed. Ja suured peawad need olema, kui nende läbisõõmine aastaid wältab, wõttes arwesse sööja A. Tohwi isu ja 10—12-tunnistist söömist päewas. Arwate, et liialdan tundide arwuga. Ei. Waadake ainult selle sama A. T. polemiseerimist õpetajatega endistes „Kaja“ numbrites. Ja kõigi selle pudru, mille kallal nüüd higistakse, olla üks iseseiswate liider keetnud. Oh ja hõdane aeg, peab sööma ja higistama... Na, ei see paku mingit lõbu... Wist on see keedis hapuks läinud kartula jätiste pudru... Noojah, ega iseseiswad ka paremat keela oska, nagu paljud faktid seda on näidanud. Waene maailmlane!..

Jääb ainult trööstida, et pärast A. T. wõiwad tulla uued sööjad, kes sedasama A. T. kohta ütleswad. Wõi saawad siis juba piima jood ka jooksmata?!

Aga.

—o—

Kunst ja teadus.

„Sotj.“ kirjutab:

„Juuru metsaülem herra Pikkpaun, kes Sõrgla mõisas elab, nõuab kõigilt siitpoolt metsawahtidelt, kes temale alluwad, et need talle igauks ühe jänese

wõi tedre tooksid. Mis eest, ei ole teada, aga mõista wõib, et oma ülemale meeleheaks.

Sellega loodab metsaherra aasta läbi wärsket praadi saada, ilma et enesel oleks waja jahil käia.“

See Pikkpaun on õige „tickpaun“. Ta pauna mahuks ehk veel mõni kärbseseengi ära.

*

„Tallinna Teataja“ teatab:

„Ametnikkude hommikuste tööle hiljaksjäämistest wastu on, nagu kuuleme, mitmes ministeeriumis ja asutuses hakatud abinõusi tarwitama. Nii peawad mõnes ministeeriumis kõik ametnikud endi nimed ühes tööle ilmumise aja äratähendamisega üles märkima. Põllutööministeeriumis olewat korraldus tehtud, et silmapilgul, mil tööaeg ametlikult peab algama, kõik ukseid sulutakse ja enam kedagi sisse ei lasta. Ukseid hoitakse seni kinni, kuni on järele waadatud, kes ametnikkudest puuduwad.

Ametnik, kes neli korda hiljaks jäänud, wabastatakse kohe teenistusest, poole kuu palka ette makstes.“

Tähendab, ametnikkude „wähendamine“ on ametlikult alanud!

*

„Waba Maa“ telegrafeerib:

„London, 8. weebr. New-Yorgist teatatakse: Columbia ülikooli professor kuulus spiritualist Bradford Iõpetas oma elu enesetapmise teel, et temal wõimalik oleks enese imutamisega pärast surma spirtismi õpetust tõendada. Tema seletuse järel on see ainult siis wõimalik kui kahest inimesest, kes elus täielikule kokkukõlale jõudnud, üks sureb ja pärast surma oma läbikäimist teisega jatkab. Bradford tahab oma läbikäimist jätkata ühe noore naisega.

Eta.“

Huwitawam oleks kui ta oma läbikäimist Tartu Naiseltsiga toimetaks. Siis saaksime ehk nii mõnegi hea banketi-diplomaadi juure.

—o—

„Eestis wõib wist palju mustlasi olla?“

„Ei ole.“

„Aga kes need tulumaksu lehed siis kokku on seadnud?“

*

„Liitlased on meid tunnistanud, nüüd peame wist omalt poolt neid kah de jure tunnistama!“

Kirjawastused.

Saara Ste. Lauud nõrgad.

Aga Ing. Palume jätkata „Arwame tasu alla. J. Täkker. Ei kõsba meile. Saatke „The Estonian Reviewi“ toimetusele ehk „Rusjle“ Berliini.

A. N. Tarwitamata jäänud käsikirju me tagasi ei saada.

Johner. Ei lähe.

Torreador. Ei.

Sewlin. Ei.

Geri joonistus. E. Isoki puulõige.

WASTMILJONAR.

„Kudas te, herra Mühakas, de juret ka pühitsesite?“

„Wäga wäksel wiisil — natuke üle miljoni jõin maha!“